

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Ing. P. K.

bytem X

zastoupen JUDr. Martinem Hádkem, advokátem

sídlem Bartošova 1224/18, 750 02 Přerov

proti

žalovanému

Národní bezpečnostní úřad

sídlem Na Popelce 2/16, P. O. BOX 49 150 06 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne
28. 2. 2025, č. j. 463/2025-NBÚ/07-OP/N076069

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „NBÚ“) ze dne 13. 11. 2024, č. j. 117184/2024-NBÚ/P, byla žalobci zrušena platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň „TAJNÉ“ č. NBÚ-122059, neboť držitel tohoto osvědčení přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zák. č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon“).
2. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl ředitel NBÚ dne 28. 2. 2025, č. j. 463/2025-NBÚ/07/NO76069 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že rozklad zamítl a rozhodnutí NBÚ potvrdil.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že: *„Naplnění skutkové podstaty tohoto bezpečnostního rizika Úřad spatřuje v opakovaném přisvojení si vojenské munice, určené k provedení střeleckého výcviku, následném přechovávání této vojenské munice, která je tzv. zakázaným střelivem ve smyslu zákona o zbraních, aniž by měl k přechovávání takové munice příslušné oprávnění a její předání do dispozice třetím osobám mimo strukturu Armády České republiky, aniž by se zajímal o to, jakým způsobem bude se zakázaným střelivem těmito osobami dále nakládáno.“*
4. Dále v rozhodnutí uvedl: *„K využití informací z utajovaných zpráv Úřad v odůvodnění rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení uvedl, že jeho závěr o přítomnosti bezpečnostního rizika podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., ve znění před nabytím účinnosti novely provedené zákonem č. 267/2024 Sb., potvrzují a doplňují rovněž informace obsažené v utajovaných zprávách příslušné zpravodajské služby, evidované pod č.j. D395/2023-NBÚ/P, č.j. D746/2023-NBÚ/P, č.j. D272/2024-NBÚ/P, z nichž je zřejmý charakter, způsob a motiv jednání účastníka řízení, ve kterých bylo shledáno bezpečnostní riziko.“*
5. Soud rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 13. 8. 2025, č.j. 8 A 48/2025 – 45, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil, když závěr žalovaného shledal nesprávným, jelikož samotné jednání žalobce se nijak nedotýkalo nakládání s utajovanými informacemi; závěr, že by jednání žalobce spočívající v manipulaci se střelivem mělo mít vliv na jeho schopnost chránit utajované informace, je dle městského soudu zcela nepodložený a postrádá dostatečně zřejmý racionální základ.
6. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného svým rozsudkem ze dne 6. 2. 2026, č.j. 5 As 206/2025 – 26, rozsudek městského soudu zrušil, a to hlavně z důvodu, že *městský soud de facto správní uvážení nahradil vlastní úvahou, což mu však zákon neumožňuje.*

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce je přesvědčen, že mu byla platnost osvědčení fyzické osoby zrušena bez právního důvodu a za pochybné důkazní situace. Ředitel NBÚ nevzal na vědomí skutečnosti uvedené v rozkladu, a proto rozhodnutí ze dne 13. 11. 2024 potvrdil.
8. Žalobce celou věc podrobně popsal již v protokolu o pohovoru konaném dne 30. 5. 2024 a dále rozvedl v rozkladu ze dne 13. 11. 2024, proto plně odkázal na argumenty uvedené v těchto dokumentech.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. NBÚ svůj závěr, že žalobce představuje bezpečnostní riziko, opírá o dvě zprávy zpravodajské služby, které jsou utajovanými informacemi, proto na ně žalobce odkazoval pouze v obecné rovině.
10. Žalobce si je vědom toho, že se dopustil jednání majícího charakter přestupku a své pochybení uznal. Má však za to, že jeho předchozí chování bylo bezproblémové, o čemž svědčí např. opakovaná kladná hodnocení ze strany nadřízeného. V současné době se Armáda ČR potýká s nedostatkem kvalifikovaného personálu, proto by bylo dle žalobce nejvhodnější, aby dál sloužil na místě a v hodnotě odpovídající finančním prostředkům vynaloženým na jeho přípravu a výcvik.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl držitelem osvědčení fyzické osoby č. NBÚ-122059 pro stupeň utajení TAJNÉ od 5. 10. 2018. Poté vyšly najevo skutečnosti týkající se žalobce, které vyvolávaly pochybnost o tom, zda žalobce i nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení. NBÚ po vyhodnocení získaných informací dospěl k závěru, že pochybnost je důvodná.
12. Ředitel NBÚ se vypořádal se všemi rozkladovými námitkami. Žalobce však nespecifikoval žádné žalobní body ohledně nezákonnosti napadených rozhodnutí, pouze odkazoval na dvě písemnosti, kde „na celou věc podrobně popsal svůj názor“. Z toho však nelze zjistit, jakých nezákonných postupů či jednání se měl žalovaný dopustit. Žalobce navíc ani nespecifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovanému tak není zřejmé, proti čemu se žalobce vymezuje či s jakým ustanovením zákona je napadené rozhodnutí v rozporu.
13. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v námitkách k rozkladu nijak nezpochybnil skutkové zjištění ve věci, jež vedlo k vyslovení závěru o bezpečnostním riziku v osobě žalobce v souladu s § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., spočívající v opakovaném přisvojení si munice určené k provedení střeleckého výcviku, následném přechovávání této munice, aniž by k tomu měl oprávnění a poté předání do dispozice třetím osobám mimo Armádu ČR. Tyto skutečnosti byly během bezpečnostního řízení prokázány.
14. Dále žalovaný citoval bod 1 rozkladu a dodal, že žalobce významně zúžil skutková zjištění provedená žalovaným, *neboť ve výčtu neuvedl ještě další zjištění, která teprve ve svém celku tvoří skutkovou podstatu bezpečnostního rizika podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. d) bezpečnostního zákona*. Žalobce tedy zredukoval své chování, které popsal žalovaný, tzn. že opomněl předávání munice třetím osobám mimo strukturu Armády ČR a že se nezajímal, jak bude se zakázaným střelivem naloženo. Jeho tvrzení tak nezahrnuje celý komplex posouzených relevantních zjištění.
15. Z odpovědi žalobce při pohovoru si NBÚ ověřil, že se zapojil do kontroverzní aktivity v rozporu se zákonem, veřejnými zájmy i etickými standardy.
16. K nemožnosti seznámit se s obsahem utajovaných zpráv evidovaných pod č. j. D395/2023-NBÚ/P ze dne 26. 4. 2023 a pod č. j. D746/2023-NBÚ/PO ze dne 10. 8. 2023 se stupněm utajení DÚVĚRNÉ žalovaný uvedl, že je povinen v souladu se zákonem chránit utajované informace před osobami, které k nim nemají mít přístup.
17. K tvrzenému doznání k přestupku žalovaný uvedl, že není vázán rozhodnutím jiných orgánů, proto při shledání bezpečnostního rizika na straně žalobce bylo v jeho kompetenci rozhodnout o zrušení platnosti jeho osvědčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Žalobce poukazoval na svou odbornost a nepostradatelnost v rámci armády. Žalovaný však toto neposuzoval, dle něho by to mělo být samozřejmostí, nikoliv aspektem snižujícím intenzitu bezpečnostního rizika. U žalobce se jednalo o opakující se delikt ní jednání svědčící o jeho despektu k dodržování obecně závazných právních předpisů a závazných pravidel chování.
19. Žalovaný je přesvědčen, že během řízení postupoval tak, aby byl řádně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Rovněž konkrétně popsal zjištěné skutečnosti v mezích § 122 odst. 3 bezpečnostního zákona a označil podklady, ze kterých při svých úvahách o výskytu bezpečnostního rizika vycházel. Spisový materiál dle žalovaného dokládá skutečnost, že žalobce nesplnil podmínku bezpečnostní spolehlivosti dle § 12 odst. 1 písm. d) bezpečnostního zákona.
20. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
22. Soud předně konstatuje, že žaloba je projednatelná. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v žalobě nestačí odkázat na skutečnosti uváděné v jiných listinách (např. v odvolání) - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 13. 12 2006, č. j. 2 Afs 26/2005 – 114 nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22, soud má nicméně za to, že v žalobě je explicitně uvedeno, že žalobce namítá, že platnost jeho osvědčení byla zrušena bez právního důvodu a za pochybné důkazní situace s tím, že zdůraznil hodnocení své osoby ze strany nadřízeného.
23. Soud dále předepisuje, že se senát v celém složení seznámil s obsahem utajovaných skutečností obsažených v oddělené části správního spisu. Soud k tomu uvádí, že shledal důvod vést tyto skutečnosti odděleně, a dále, že informace v něm obsažené jen dokreslují celou situaci.
24. Při jednání konaném dne 13. 8. 2025 soud rovněž žalobce vyslechl k jeho motivům ohledně vytýkaného jednání, ze kterých vyplynulo, že nebylo zisté, pouze se tím žalobce snažil docílit ochrany své jednotky, jelikož jeho nadřízení jeho žádosti o výměnu munice nerefletovali. Co se bude dít s nebezpečnou municí, však nedomyslel.
25. Soud dále konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, ve kterých shledává bezpečnostní riziko. Žalobce po skutkové stránce tyto nikterak nesporel, pouze je jinak vyhodnocoval ve vztahu k závěru o existenci bezpečnostního rizika.
26. Soud ve věci posuzoval závěr žalovaného ohledně existence bezpečnostního rizika na straně žalobce, které bylo spatřováno zejména ve spáchání přestupku s tím, že skutečnosti uvedené v utajované části spisu tento závěr měly podpořit.

27. Žalovaný ke shora popsaným skutkům žalobce v rozhodnutí uvedl: *“Nelze tak s jistotou konstatovat, že se účastník řízení obdobného, účelově vedeného jednání nedopustí též při plnění povinností souvisejících s ochranou utajovaných informací, a že při nakládání s nimi neupřednostní před zájmem státu na jeho ochraně zájmy vlastní a nebude na základě vlastního úsudku vědomě porušovat zákon, v případech, kdy své řešení bude považovat bez dalšího za „správnější“.*
28. Podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2024, *za bezpečnostní riziko lze též považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace.*
29. Ustanovení obsahuje taxativní výčet skutečností, jejichž zjištění může a nemusí znamenat zjištění bezpečnostního rizika (a tudíž neexistenci bezpečnostní spolehlivosti), a to v závislosti na posouzení dalších zákonem stanovených okolností (§ 14 odst. 4 až 6). Všechny skutečnosti uvedené v tomto odstavci proto musí být vždy nahlíženy prizmatem odstavců 4 až 6.
30. Podle § 14 odst. 6 *při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4.*
31. Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku k naplnění shora uvedených ustanovení kromě jiného uvedl:

„[40] Stěžovatel u žalobce shledal chování, které má vliv na jeho důvěryhodnost a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace: 1) opakované přisvojení si vojenské munice určené k provedení střeleckého výcviku, 2) následné přechovávání této vojenské munice, která je tzv. zakázaným střelivem ve smyslu zákona o zbraních, aniž by žalobce měl k přechovávání takové munice příslušné oprávnění, a 3) předání vojenské munice do dispozice třetím osobám mimo strukturu Armády České republiky, aniž by se žalobce vůbec zajímal o to, jakým způsobem bude se zakázaným střelivem těmito osobami dále nakládáno (sám si tuto starost žalobce odmítl připustit - viz protokol o pohovoru). V rámci pohovoru žalobce uvedl, že takové předávání munice prováděl opakovaně. Je tedy namístě i závěr stěžovatele, že žalobce toto svoje protiprávní úmyslné jednání dlouho a úspěšně zatajoval, evidentně doufal, že zůstane nepovšimnuto a v trestním řízení se přiznal až v okamžiku, kdy už nebylo možné popřít odpovědnost. Za této situace je zcela bez významu, zda byl, či nebyl žalobce veden zjištěnými úmysly, neboť závěr stěžovatele o pochybnostech o jeho spolehlivosti je zcela na místě. Nic na tom nemění ani kladné hodnocení nadřízených, na které městský soud poukazuje.

[41] Právní úprava ochrany utajovaných informací je z důvodu ochrany zájmů České republiky založena mimo jiné na principu vyloučení jakýchkoli pochybností o bezpečnostní spolehlivosti fyzických osob, kterým má být umožněn přístup k utajovaným informacím. V chování žalobce dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu lze spatřovat společensky nežádoucí charakter, který zásadní měrou snižuje jeho důvěryhodnost, jež je u osob, kterým je přístup k utajovaným informacím umožněn, zcela legitimně očekávána. Ze společensky nežádoucího chování žalobce, v rozporu s právními předpisy, které bylo prokázáno provedenými důkazy, vyplývá možné ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti, života a zdraví osob, přičemž se v žádném případě nejednalo o nahodilý exces.

[42] Dle Nejvyššího správního soudu žalovaný na základě skutkových zjištění zcela důvodně vyhodnotil, že popsané chování žalobce zakládá jeho nedůvěryhodnost, a má tak reálný přesah i

do oblasti utajovaných informací, neboť na osoby, které mají přístup k utajovaným informacím, jsou obecně kladeny zvýšené nároky na jejich důvěryhodnost, zodpovědnost, spolehlivost a bezvýhradný respekt k právním předpisům. Výtka, kterou městský soud vznesl ve vztahu k stěžovateli, že je nezbytné, aby správní orgán přesvědčivě a konkrétně odůvodnil, proč právě na základě této skutečnosti dospěl k závěru, že žalobce přestal být bezpečnostně spolehlivý a musí být zřejmé, že jeho jednání svědčí o nedostatku vůle k zachování důvěryhodnosti, případně o zvýšené ovlivnitelnosti, která by mohla negativně ovlivnit jeho schopnost chránit utajované informace, je zcela nedůvodná. Vše uvedené odůvodnění rozhodnutí stěžovatele obsahuje.

[43] Pokud stěžovatel dospěl k závěru, že ponechání přístupu žalobci k utajovaným informacím je s ohledem na ochranu zájmů České republiky značně rizikové, neboť nelze mít v osobě žalobce záruku, že tento bude vždy postupovat v souladu s právními předpisy a dbát veškerých povinností, jež jsou s ochranou utajovaných informací spjaty, má takový závěr oporu ve spise. Chování žalobce má společensky nežádoucí charakter, který zásadní měrou snižuje jeho důvěryhodnost, jež je u osob, kterým je přístup k utajovaným informacím umožněn, zcela legitimně očekávána.“

32. Městský soud je vázán shora citovanými jednoznačnými závěry Nejvyššího správního soudu uvedeným v jeho rozsudku ve věci ze dne 13. 8. 2025, č.j. č. j. 8 A 48/2025 – 45, tedy uzavírá, že správní úvaha žalovaného, že shora popsané jednání žalobce vede k závěru, že žalobce nelze považovat za bezpečnostně spolehlivého a tedy že žalobce může představovat bezpečnostní riziko, jsou správné. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani zcela kladné hodnocení nadřízených a podřízených žalobce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. S ohledem na výše uvedené městský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [ust. § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního].

Praha 10. dubna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.